

[Ministeren for Landbrug og Fiskeri.]

udledes i Havet, har man ogsaa anset det for rimeligt under Lovens Omraade at medtage dette Forhold, for saa vidt angaar Udledning af Spildevand i Havet.

I Kapitel II er samlet de almindelige Bestemmelser om Benyttelse af Vand og Vandløb, saa at man paa eet Sted faar alle Bestemmelser om, hvad det er tilladt eller forbudt at foretage paa egen Haand.

Først og fremmest fastslaas det i § 2, at Benyttelsen af de naturlige Vandløb til Afledning af Vand har Fortrinsret for al anden Benyttelse af Vandløb, medens anden Benyttelse af Vandløbene er betinget af, at der dertil knytter sig betydelige Interesser af økonomisk eller almen Karakter. Saa fremt anden Benyttelse af Vandløbene skal tillades, maa der dog efter Lovforslaget ydes Erstatning til dem, hvis hidtidige Benyttelse af Vandløbet bliver udelukket eller begrænset.

Dernæst paalægges det Bredejerne at iagttage rimelige Sikkerhedsforanstaltninger, naar de udleder Vand i Vandløbene, og Bredejernes almindelige Adgang til at aflede Vand er begrænset til Vand fra almindelige Drænings- og Udgrøftningsanlæg. Derimod er al Udledning af Spildevand henført til en særlig Paragraf, § 5. I denne Paragraf fastslaas, hvad der er Spildevand, og paa hvilken Maade man skal gaa frem ved Afledning af Spildevand. Fri Adgang til at aflede Spildevand har man kun ment at kunne tillade fra spredt liggende Bebyggelser, og man har endvidere ment, at den fri Afledning kun kan tillades, for saa vidt angaar Husholdningsspildevand, medens al Afledning fra W. C. er, Møddinger, Latriner el. lign., som kan virke stærkt forurenende, bør være udelukket.

I nøje Tilknytning til dette Forhold staar ogsaa den Forurening, der kan opstaa paa anden Maade, og det foreslaas derfor i § 5, Stk. 1, at — jeg citerer —

„Jord, Sten, Sand, Gødning eller andre faste Stoffer, Slam, døde Dyr eller Affald maa ikke tilføres Vandløbene eller oplægges saa nær ved disse, at der kan være Fare for, at de skylles ud deri. Det samme gælder Vædsker, der kan skade Vandløbet eller forurene dets Vand.....“

De øvrige Bestemmelser i Kapitel II er ikke særlig afvigende fra den nugældende Lovgivning, selv om de paa enkelte Punkter er udformet noget skarpere.

I Kapitel III er optaget Bestemmelserne om de særlige Domstole, som skal behandle Vandløbssager; men i Modsæt-

ning til, hvad der gælder efter Loven af 1880, er alle egentlige Retsplejebestemmelser henvist til en særlig Lov, nemlig Loven om Landvæsensretter, hvortil der samtidig hermed fremsættes Forslag.

Endvidere er de administrative Pligter, som efter Loven af 1880 paahviler Vandsynsmændene, i nærværende Lovforslag overført til de kommunale Myndigheder. I dette Kapitel har man kun fastslaaet, hvilken Instans der i det enkelte Tilfælde er rette første Instans, og man har tilstræbt at undgaa de Forhold, som kan opstaa under den nugældende Lovgivning, og som kan vanskeliggøre en Sags Behandling. Efter Loven af 1880 er Vandsynsmændene første Instans ved private Vandløb og mindre, offentlige Vandløb, medens Landvæsenskommissionen er første Instans i Sager vedrørende Hovedvandløb. Dette medfører en besværlig Deling af de Sager, der baade omfatter Hovedvandløb og Vandløb af andre Klasser, hvad man undgaa ved Bestemmelserne i Lovforslagets Kapitel III.

Endelig har man paalagt Vandløbsretterne at tilsende de interesserede Kommunalbestyrelser Afskrift af Forlig og Kendelser i Vandløbssager, for at Kommunalbestyrelserne altid kan være à jour med, hvad der foregaa.

I Kapitel IV findes Bestemmelserne om Vandløbenes Klassifikation, Betegnelsen for de offentlige Vandløb er ændret fra „Hovedvandløb“ til „Amtsvandløb“ og fra „mindre, offentlige Vandløb“ til „Sognevandløb“, idet man herved klart fastslaar, af hvilken Myndighed Tilsynet med Vandløbet foretages, og hvem Ansvaret for dets Tilstand paahviler.

Ny er Bestemmelsen om, at Søer, Damme og andre lignende Indvande, der danner Led i offentlige Vandløb, skal optages som offentlige, men det maa anses for at være en nødvendig Bestemmelse.

Det er ogsaa nyt, at Opstemningsanlæg og Bygværker kan klassificeres særskilt. Der kan meget vel ligge smaa ubetydelige Opstemningsanlæg ved Amtsvandløb, som der ikke er nogen Grund til, at Amtsraadet skal føre Tilsyn med og dermed ogsaa have Ansvaret for. Omvendt kan der ved private Vandløb findes store, betydningsfulde Opstemningsanlæg, som det er nødvendigt, at der føres offentligt Tilsyn med.

For at undgaa den desværre ofte forekommende Misere, at et stort, offentligt Vandløb paa sin laveste Strækning gaar over til at blive privat eller munder